

2. DOPIS

KORINTSKÝM

Přednášky br. Billetera o několika kapitolách

2. Korintským 1. kapitola

Max Billeter – konference v Katovicích v roce 2005 – přepis přednášky

Oba dopisy Korintským jsou velmi důležité listy. V 1. listu Korintským vidíme místní shromáždění ve vztahu ke shromažďování. Nalézáme tam božské zásady, které platí pro každé shromáždění jako církve na každém místě a v každé době. 2. dopis Korintským nám ukazuje službu pro Pána. To jsou dvě důležité skutečnosti pro věřícího: shromažďovat se s druhými věřícími podle zásad Božího slova a naplnit službu, kterou Pán každému dal. Když jsme nyní četli první kapitolu, vidíme, že zde apoštol Pavel mluví o své službě. A činí to zcela zvláštním způsobem. Neříká prostě: služba pro Pána je obdivuhodná. V této kapitole nám ukazuje také těžkosti, které s ní jsou spojeny.

Tuto kapitolu můžeme rozdělit na 3 části. Od verše 3 do verše 14 vidíme, že Pavel ve své službě prošel utrpeními Krista. Zakusil Kristova utrpení. Verše 15 až 17 nám ukazují jeho cvičení, aby našel správnou cestu ve službě. K této druhé části patří ještě verše 23 a 24. Třetí část tvoří verše 18 až 22. Zde apoštol ukazuje charakter slova, které kázal. A my se (dnes večer) budeme trochu zabývat touto kapitolou.

V prvních 2 verších píše Korintským, a to jak kolektivu, tak i každému jednotlivě. Kolektiv je shromáždění Boží v Korintu a osobně jsou věřící všichni svatí. Ty dva výrazy nalézáme v 1. verši. Tam jim přeje milost a pokoj. Milost pro nohy, aby našli cestu, a pokoj pro srdce v neklidných časech. I my to vše stále potřebujeme. A přeje nám to od Boha, našeho Otce, neboť Korintští měli žít životem pro Boha. Apoštol Pavel velmi jasně rozlišuje dvě věci: předně život křesťana, a za druhé službu křesťana. V životě křesťana jsme zvláště spojeni s Bohem jako Otcem. Jsme Jeho děti. A ve službě jsme zvláště spojeni s Pánem Ježíšem, poněvadž On je Pánem žně a vysílá Své pracovníky na Svou žeň. Tato dvě jména smějí také vyznačovat naše modlitby. Přijíždím do zemí, kde se bratři zvláště modlí k Pánu Ježíši. Přijíždím také do zemí, kde se bratři zvláště modlí k Bohu Otcí. Obojí je správné. Nechci nyní ustanovovat nějaký zákon. Ale když mám potřeby ve svém životě, pak jdu k Bohu, mému Otcí. Když mám otázky, týkající se mé služby, tehdy se obracím k Pánu Ježíši.

V 5. verši mluví apoštol o utrpeních Krista. Chtěl bych ukázat, co to je. Chceme-li Pánu sloužit, pak máme co činit se dvěma věcmi: předně s milostí Pána a za druhé s odporem nepříteli. Každý kdo Pánu slouží, ví něco o odporu Božího nepříteli. A to Pavel zvláště zakusil. A to má na mysli utrpeními Krista. A přitom myslí na to, co prožil v Efezu. O tom zde mluví ve verších 3 až 7, když vzpomíná na ty chvíle nebezpečí v Efezu.

Ale nemluví o nebezpečích, nýbrž mluví o svém Bohu, kterého v nich zakusil. Zakusil tohoto Boha jako Otce slitování. Je to Bůh, který s námi má soucit, když procházíme těžkými dny. A zakusil Boha vši útěchy, zakusil Boha v činnosti k jeho podpoře a osvobození.

A zakusil tuto útěchu, soucit a podporu, aby mohl těšit druhé. Vidíme zde důležitou křesťanskou zásadu. Když my věřící něco od Boha obdržíme, pak jsme to obdrželi, abychom to dále dávali druhým. To je pravda, když jde o evangelium. Když jsme obdrželi to obdivuhodné spasení, máme úkol to dávat i dále. Doufám a věřím, že v Polsku to pilně činíte. A když někdo obdržel potěšení v těžkých dnech, obdržel je proto, aby těšil druhé.

V 5. verši vidíme něco obdivuhodného: Když se v našem životě zvětšují těžkosti, zvětší se i potěšení, které od Boha dostáváme. A Pavel říká, že totéž, co on sám obdržel od Boha, mohou obdržet i Korintští a také věřící v Polsku, neboť všichni máme co činit s tímtež Bohem. Tato naděje (verš 7) je pro Pavla pevná. Když tedy vzpomíná na soužení a utrpení v Efezu ve verších 3-7, pak oslavuje Boha Otce.

Ale ve verších 8-10 vzpomíná na to, jak mu bylo, když byl v těch těžkostech. A nestydí se to Korintským a nám sdělit. Nechce, aby nám bylo neznámé, že tento věrný sluha Páně v těchto dnech plných nebezpečí v Efezu pochyboval o svém životě.

V 1. dopisu Korintským napsal Korintským: „*Věrný jest Bůh, který nedopustí vás pokoušeti nad vaši možnost.*“ Ale když byl v soužení v Efezu, tak říká to, co čteme v 8. verši naší kapitoly – cítil, že je nad možnost zkoušen, takže sám pochybil o svém životě. A měl v sobě rozsudek smrti. Viděl před sebou už jen smrt a s životem skončil. A poznal také, proč ho Pán do té těžkosti přivedl: Aby zcela přišel ke konci s důvěrou v sebe a aby obrátil celou svou důvěru v toho Boha, který křísí mrtvé. To je vzácná věta na konci 9. verše. To je důvod, proč nás Bůh přivádí do bezvýchodných situací, abychom konečně přestali doufat sami v sebe, a doufali jen v Boha.

Ale v 11. verši jasně ukazuje Korintským, že ačkoli celou svoji záchranu v Efezu připisoval Bohu, Korintští spolupůsobili, neboť se za Pavla modlili. Nikdy si nesmíme málo vážit modliteb věřících. Chtějme to ve svém životě uskutečňovat: Když nějaký bratr nebo nějaká sestra přijdou do zvláštní těžkosti, abychom se za ně modlili. Tyto modlitby vystupují před trůn milosti a Bůh je vyslýchá Svým dokonalým způsobem ve Svůj čas. Pavel nazývá tyto modlitby dary milosti. Dar milosti mnohých – Korintských, v modlitbách za něho. Ale abychom směli mít nárok na modlitby věřících, musí být náš život s Pánem v pořádku. A tohoto tématu se Pavel dotýká ve verších 12 až 14. Říká: „*Svědectví svědomí našeho je, že v sprostnosti a v upřímnosti Boží, ne v moudrosti tělesné, ale v milosti Boží chodili jsme.*“

Apoštol Pavel žil v Boží milosti. Neměl zákonického ducha. My jsme ve dnech úpadku a zkázy. A v Božím lidu se vyskytují věci, které nás zahanbují. Když to vidíme, jsme v nebezpečí, že upadneme do zákonického postoje. Chceme ustanovovat příkazy a zákazy. Tomuto nebezpečí Pavel nepodleh. On skutečně chodil v Boží milosti. A mohl mladému Timoteovi napsat, tváří v tvář těžkým časům posledních dnů: „*Ty, synu můj, zmocni se v milosti.*“ (2. Tim. 2,1) Když se svým srdcem zdržujeme v milosti, kterou jsme obdrželi od Boha, pak nás to povede k životu Boží upřímnosti a prostoty. A on chodil v Boží milosti vůči lidem tohoto světa, ale i vůči věřícím. Je dobré, když si položíme tuto otázku: Jak se

chováme vůči nevěřícím, jak se chováme vůči věřícím? Pavel vůči obojím chodil v Boží milosti.

A Korintským říká: Vy to víte, vy znáte tuto pravdu chození v Boží milosti. A přeje si, aby to uznávali také svým srdcem. 13. verš: Znat něco hlavou je jedna věc, ale dokonale /kral.: „do konce“/ rozumět, to znamená srdcem. Srdcem to schválit. On doufá, že to nejen svým srdcem nyní schvalují, nýbrž doufá a věří, že v tom pevně zůstanou až do konce – v Boží milosti. Další je vážné napomenutí pro nás všechny starší věřící. Tyto tři skutečnosti platí pro celou pravdu Božího slova. Jde o to, abychom je znali, srdcem s nimi souhlasili, a zůstávali v nich pevní. A každý věk má svá nebezpečí. A já bych nám starším chtěl připomenout slova: „*Kdo se domnívá, že stojí, hleď, aby nepadl.*“ (1. Kor. 10,12)

Dále apoštol říká, že Korintští ho /to/ uznali z části. Nejsem si jist, co myslí tím, co je ve 14. verši. Nevím, zda jen část Korintských ho uznávala, anebo zda Korintští uznávali jen část pravdy. Rád bych znal myšlenky bratří o této věci.

Ve verších 15-17 ukazuje své pochyby. Jestliže někdo chce Pánu sloužit, je to spojeno s mnoha cvičeními a otázkami, co si Pán od něho přeje. A v 15. verši říká, že chtěl přijít ke Korintským. A pak přece nepřišel. Bylo zde nebezpečí, že si Korintští budou myslet, že je lehkovážný ve svých uvažováních. Jestliže nějaký služebník oznámí, že chce přijít a potom nepřijde, snadno může vyvstat myšlenka, že jedná lehkomyšlně. Ale vidíme něco velmi důležitého ve vedení Ducha Svatého pro jeho služebníka, že rovněž bere v úvahu okolnosti těch, kterým slouží, a také bere v úvahu i rozvažování a myšlenky služebníka. Služebník Pána nebude veden Duchem tak, jako nevěřící lidé jsou vedeni démony, když je vylučován rozum. Vedení Ducha zahrnuje i rozum, myšlenky služebníka.

A ve verších 23 a 24 ukazuje, že měl tři důvody, proč nepřišel do Korintu. Nejprve je chtěl ušetřit. Neboť kdyby k nim měl hned přijít, musel by je těžce kárat. To ho zdržovalo, aby k nim přišel, neboť je chtěl šetřit.

Za druhé (verš 24) nechtěl panovat nad jejich vírou. Nechtěl uplatňovat svou apoštolskou autoritu, nýbrž chtěl dosáhnout jejich srdce. To ví každý otec rodiny. Má od Boha autoritu nad svými dětmi a někdy ji musí také uplatnit. Ale když nedosáhne srdcí dětí, pak dlouhodobě nedosáhl ničeho. Tak je to pravda také ve shromáždění jako církve. I ve shromáždění jsou bratři, kteří na základě svého mravního jednání mají autoritu a musejí ji také někdy použít. Ale jestliže přitom nedosáhnou srdce věřících, pak není dosaženo ničeho.

Za třetí chtěl být spolupracovníkem jejich radosti. Když známe ty dva Dopisy Korintským, tak vidíme velkou radost napravení Korintských. Je to zvláštní radost pro služebníka Pána, když vidí, že ti, kterým slouží, poznali při sobě to, co nebylo v pořádku a došlo k napravení. To je hluboká radost toho služebníka.

To byl ten důvod, proč nepřišel ke Korintským. Nebyla to lehkomyšlnost, nepředsevzal si to podle těla a jeho řeč nebyla ano ano, ne ne. To znamená, že někdy by řekl ano, a

potom zase ne. Ne, jeho rozhodnutí nebyla nejistá rozhodnutí. On je činil spolu s Pánem. To ho vedlo k tomu, aby mluvil o slovu, které zvěstoval.

Nyní přicházíme k veršům 18 až 22. Začíná tím, že ještě jednou říká: „*Bůh je věrný.*“ To jim napsal už v 1. dopisu Korintským. My často mluvíme o Boží milosti, ale myslím, že příliš málo mluvíme o Boží věrnosti. Bůh nám dává Své Slovo, je věrný Svému Slovu a je také věrný vůči nám. To můžeme zakoušet v životě víry. Slovo věrný znamená, že jeden je věrný druhému. A Bůh stojí věrně k těm, kteří jsou Jeho.

A slovo apoštola Pavla ke Korintským nebylo nejisté. O tom mluví v 18. verši. To nebylo ano a ne. A pak mluví o jádru svého poselství. To je nyní důležité pro každého služebníka, který slouží slovem. Apoštol Pavel zvěstoval Krista v celé Jeho plnosti a dokonalosti. To je střed každého křesťanského poselství. Není to prostě křesťanská pravda, nýbrž kážeme Osobu. A je to Osoba Božího Syna. Náš Pán Ježíš je Bůh od věčnosti. A je v obecenství s Otcem od věčnosti k věčnosti. On je vpravdě ten věčný Syn. A On je ten Ježíš, který v čistotě a dokonalosti žil na zemi. Víím, že nejsem zachráněn Jeho životem. Nikoli, můj Spasitel za mne zemřel na kříži Golgoty. Ale aby se mohl stát mým Zástupcem, musel sám být čistý a svatý. Jen proto mohl nést mé hříchy. Jen proto mohl být pro mne učiněn hříchem. Mohou to dnes večer říci všichni v tomto sálu? Je Pán Ježíš mým osobním Spasitelem? Vyznal jsem Mu své hříchy? Uvěřil jsem ve Jméno a dílo Pána Ježíše? Jsem ukryt v Jeho ruce a mám pokoj s Bohem? Šťastní jsou lidé, kteří takto mohou skrze Boží milost mluvit.

On zvěstoval Ježíše, který zde na zemi žil a zemřel. Zvěstoval jim také Krista, který vstal z mrtvých a vstoupil do nebe a je tam nahoře oslavený. O něco později v tomto Dopisu obrací zraky Korintských k nebi. Volá k nim: „*My pak všichni odkrytou tváří slávu Páně jako v zrcadle spatřující, v tůž obraz proměnění býváme od slávy v slávu, jakožto od Duchy Páně.* (2. Kor. 3,18) Měl na mysli slávu Toho, který je na Boží pravici. A ten, kdo to skutečně učiní, ten je proměňován. Když Mojžíš byl v Boží přítomnosti na hoře, sestoupil s hory a jeho tvář zářila. A on o tom nevěděl. To je toto proměňování, když hledíme do nebe a vidíme tam Krista. A tuto Osobu jim kázal, a to bylo jisté poselství.

A on mluví o zaslíbeních, spojených s touto Osobou. My ve spojení s Osobou Božího Syna Ježíše Krista máme vykoupení a odpuštění. Skrze Něho jsme obdrželi věčný život. Stali jsme se Boží spravedlností v Něm. Obdrželi jsme Duchy Svatého od Něho a půjdeme do slávy k Němu. Taková jsou zaslíbení. To, co je nejlepší pro věřícího, to ještě přijde, když vejдем do Jeho slávy. A kolik jen je těch zaslíbení! Tato křesťanská zaslíbení dal Otec Synu ve věčnosti před časem. To můžeme najít na začátku 2. dopisu Timoteovi a na počátku Dopisu Titovi. Toto zaslíbení věčného života zaslíbil Otec Synu. Pak Syn přišel na zem a zemřel na kříži Golgoty. To znamená, že v Něm je všechno ano a rovněž i amen. V Jeho Osobě Bůh naplní všechna tato zaslíbení, která dal, ke Své slávě. To je velmi krásné, jak to máme před sebou: Bohu k slávě.

A nyní přijde něco, čemu nerozumím. Ale jsem pod velkým dojmem z Boží milosti. Bohu ke chvále skrze nás. Boží sláva bude vyzařovat, když Pán Ježíš přijde ve slávě uprostřed všech svých svatých. Bůh oslaví Svě jméno skrze nás, kteří jsme byli hříšníci a které on omilostnil v tom Milovaném. A s tímto Kristem jsou věřící pevně spojeni, a to skrze Ducha Božího, který nám byl darován.

Teď jsme ve verši 21.: Který nás ale s Kristem pevně spojil. Tou Osobou je Bůh. On nás Kristem pevně spojil. A na konci 22. verše vidíme, že to bylo skrze Ducha. Tento Duch bydlí ve věřícím, a to jako pomazání. Když čteme 1. Jana 2, poznáváme, že je to uschopnění věřícího rozumět Božímu slovu. Božímu slovu můžeme rozumět jen skrze Ducha Božího. To je to pomazání.

On nás ale také zapečetil. To znamená, že jsme v Boží ruce pro čas i pro věčnost. Tuto pečeť vtiskl Bůh na věřícího skrze Ducha, a tím řekl: Tento mi patří provždy. Někdy jsem vyprávěl příběh ze svého mládí. Vyrůstal jsem na malém zemědělském hospodářství. Když přišlo jaro a senoseč, pak můj otec kupoval nové vidle a hrábě. Protože už tehdy byli na světě takoví lidé, kteří nevěděli, co je moje a co je tvoje, bral můj otec vypalovací želízko a na něm byla písmena MB - Max Billeter – on se také tak jmenoval. Mně dal také to jméno a ani nemusel vypalovací želízko měnit. A vypálil toto MB na to náradí. A nyní všichni lidé věděli, že to náleží mému otci. Podobný je charakter zapečetění Duchem Božím.

A pak je Duch Svatý také závdavkem toho, co nám bylo slíbeno pro budoucnost a co ještě nemáme. Tento výraz je užit dvakrát: jednou pro nové tělo, které obdržíme a po druhé pro dědictví, do kterého vejdemo. Tento Duch Boží je věřícímu darovaný. A nyní otázka, kterou bych chtěl položit, o které bratři vždy znovu mluvili. Byl jsem jednou na jedné konferenci, kde bratři nebyli docela jednomyslní. Jedni říkali, že Duch nyní bydlí v těle věřícího. Druzí říkali: Ne, On bydlí v srdci. Odpověď je, že přebývá v obojím. V 1. Korintským 6 je napsané, že Duch bydlí v těle, aby věřícího posvěcoval. Ale zde je napsané, že bydlí v našem srdci, aby učinil naše srdce hořícími pro našeho Pána. A tak všichni, kteří tu jsme a věříme, jsme pro čas i pro věčnost pevně spojeni s Kristem. Jaká obdivuhodná Boží milost.

2. Korintským 3. až 5. kapitola

Přepis přednášek br. Billetera o 2. Dopisu Korintským, kapitoly 3-5 ve dnech 31. 5. až 1. 6. 2008 v Pardubicích. (Přepis do němčiny pořídil. br. Bongards.)

2. Korintským 3,1-18

2. dopis Korintským je pokračováním 1. dopisu. První dopis má velké téma: „Boží církev“, a to v jejím místním znázornění. Druhý dopis má téma: „Služba pro Pána“ nebo: „Služba v díle Páně.“ Nesmíme přitom myslet na zvláštní bratry. My všichni máme nějakou službu v díle Pána. Někdy říkáme: „Ten a ten bratr je v díle Páně.“ To není špatně, to je napsáno v 1. Korintským 16,10. Tam se mluví o Timoteovi a Pavlovi, že pracují v díle Páně. Velkou mírou se uvolnili od povolání, aby sloužili Pánu. Ale je jiné místo, které mluví o díle Páně. To je v 1. Korintským 15,58, a tady zahrnuje všechny, bratry i sestry. Každý, kdo patří Pánu, má nějakou službu v díle Páně. A co můžeme činit my všichni, je: modlit se a snažně prosit za dílo Páně. To nalézáme ve 2. Korintským 1,11. Korintští se modlili za Pavla, a tím byli spolupracovníky v díle Pána. Když pracujeme v díle Páně, pak máme co činit s těžkostmi. To ukazuje apoštol ve své službě v tomto Dopisu. Má co činit se selháním a hříchem věřících. Má také co dělat se svým vlastním tělem, které je slabou nádobou. To člověk ještě necítí, když mu je 20 let, ale když zestárl a je mu 65 let, pak to pociťuje mnohem více.

V díle Páně jsou těžkosti, ale v díle Páně je také potěšení a povzbuzení. To apoštol Pavel zakusil. Došlo k napravení věřícího, který upadl do hříchu. To bylo pro apoštola Pavla velké povzbuzení. Pak stále obracel zrak nahoru. To uvidíme v této 3. kapitole. Za druhé měl zrak obrácen kupředu. To jsou dva velké směry pohledu, když sloužíme Pánu. Hledíme nahoru, to nalézáme ve 3. kapitole, a hledíme kupředu na cíl. To nalézáme v kapitolách 4 a 5.

3. kapitolu můžeme nadepsat: **Duch Páně je svoboda!**

Nyní budeme mluvit o křesťanské svobodě. Nejprve bych chtěl říci, čím není:

Není to svoboda k hřešení. – Také to není svoboda k tomu, abychom žili světsky, abychom se spojovali se světem. – Také to není svoboda, abychom se dávali k dispozici ďáblu, aby nás mohl používat ke škodě díla Páně.

Chtěl bych představit tři skutečnosti křesťanské svobody:

1. Sloužíme Pánu dobrovolně. Pán nemá žádné dělníky pracující z donucení. Každá služba pro Pána vychází z dobrovolnosti srdce. To je v 1. dopisu Petra v 5. kapitole. Tam jsou ukázáni starší, kteří zaujímají místo zvláštní odpovědnosti, a je jim připomínáno, že to mají činit dobrovolně.
2. Existuje svoboda Božích dětí. To je napsáno v Římanům 8. To je ten vždy volný přístup k Bohu Otci. Když někdy přijedete do Švýcarska a budete mě chtít navštívit, pak je

dobré, když předem zatelefonujete, protože jsem často na cestách, a někdy, když jsem doma, mám mnoho práce. Ale mých 7 dětí nemusí telefonovat. Smějí ke mně vždy přijít bez ohlášení, protože jsou to naše děti. Tak tomu je také s námi věřícími. Jsme Boží děti a máme volný přístup k Otcí.

3. Je to svoboda zaměstnávat se slavnou Osobou Pána.

To je téma této 3. kapitoly. A tuto svobodu budeme mít zvlášť před očima.

Kapitolu rozdělíme na 5 částí:

1. Věřící, dopis Krista

Ve verších 1 až 3 je ukázáno, že jsme dopis Krista. Apoštol začíná tím, že říká, že nechce sám sebe chválit. To se nesluší na křesťana, aby chválil sám sebe. V kapitole 10,18 je napsáno: „*Ne ten, kdo se sám chválí, zkušený /osvědčený/ jest, ale ten, koho Pán chválí.*“ Dále říká, že když jde do Korintu, nepotřebuje žádný doporučující dopis. Někteří potřebovali doporučující dopis. Tak tomu je ještě dnes. Pavel nepotřeboval žádný doporučující dopis. Předně proto, že byl Korintským známý, a za druhé proto, že shromáždění v Korintu skrze něho povstalo. Ale říká, že někteří potřebují doporučující dopis, totiž ti, kteří nejsou známí. Někdy slyšíme říkat: Doporučující dopisy jsou vynálezem bratří. To není pravda, ony jsou „náletem“ bratří – našli to v Bibli. A v Písmu máme některé doporučující dopisy. V Římanům 16,1 máme Fében: doporučující dopis pro obecnství. Pak ve Skutcích 18,27 máme doporučující dopis pro Apolla, také pro obecnství. Potom v Koloským máme doporučující dopis pro Marka, také pro obecnství. Ale zde jde o doporučující dopis pro službu. Pavel žádný nepotřeboval, ale někteří ho potřebují. Nyní to obrací a říká: „Vy Korintští jste náš dopis;“ – protože shromáždění povstalo skrze službu apoštola Pavla. A říká: „Vy jste napsaní do našich srdcí.“ Tím chce říci: „Mám z vás radost, protože jste uvěřili v Pána Ježíše, protože se nyní scházíte jako shromáždění, jste napsaní do našich srdcí, známí a čtení od všech lidí.“ Korintští byli nejen k radosti apoštola, nýbrž také svědectvím ve světě. Lidé mohou na věřících číst. Ti ve svém chování smějí ukazovat něco z tohoto obdivuhodného Boha, a to je skutečnost, kterou na nás lidé pozorují. Minulý rok jsme se nastěhovali do bytu v domě, kde bydlí 6 rodin. Na začátku bylo setkání, aby se těch 6 rodin poznalo. Moje žena a já jsme viděli, že druzí nás už znají. Ještě nikdy jsme se nesetkali, byli nám cizí, ale z jejich rozhovorů jsme pozorovali, že nás počítají k těm zbožným. Známí a čtení od všech lidí! Pak dále říká: „Vy jste dopis Krista.“ Je to naše výsada, že ve svém jednání smíme ukazovat něco z Pána Ježíše. A ten dopis není napsán inkoustem, nýbrž Duchem živého Boha. Skrze Boží moc smíme zde na zemi být svědectvím.

Dopis je napsán ne na kamenných deskách – nejen vnější zbožnost –, nýbrž na masitých deskách srdce. Zbožnost, která vychází z nitra. Pán nehledí tolik na to, kolik biblických veršů visí v našem obývacím pokoji, Pán vidí naše srdce a vidí, zda je v našich srdcích vepsán Kristus.

2. „Stará smlouva“ a „Nová smlouva“

Nyní přicházíme k veršům 4 až 6. Dříve než o nich něco povíme, musíme říci něco o pozemském a nebeském Božím lidu. Je velmi důležité, abychom to uměli rozeznávat. Izrael je pozemský Boží lid, církev je nebeský Boží lid. Ten, kdo to neumí rozeznávat – a je mnoho věřících, kteří to nedovedou – nemůže Božímu slovu skutečně rozumět. Ani reformátoři, kterých si vysoce vážím, neuměli rozlišovat podstatu Izraele od podstaty církve. Ale je nutné toto jasně rozlišovat také pro verše, které budeme nyní uvažovat.

Verše 4 až 6 před nás staví téma, že apoštol Pavel je služebníkem „Nové smlouvy“. „Novou smlouvu“ uzavře Bůh s Izraelem. Obrátíme se k 8. kapitole Dopisu Židům. V 8. verši to je zřetelně ukázáno. „Novou smlouvu“ je možné obdržet jen tehdy, když jsme předtím měli „Starou smlouvu“. „Stará smlouva“ byla uzavřena na Sinaji, „Nová smlouva“ bude uzavřena na základě výkupného díla našeho Pána. A tato „Nová smlouva“ bude uzavřena s Izraelem. Apoštol nyní říká, že on je služebník „Nové smlouvy“. Ale apoštol přece nesloužil Izraeli, sloužil církvi. Proto si mnozí myslí, že „Nová smlouva“ je přece uzavřena s církví. Apoštol to však v těchto verších objasňuje. Je služebníkem „Nové smlouvy“, ale ne litery, nýbrž ducha. Nepoužívá „Novou smlouvu“ na nás věřící církve podle litery. Apoštol pro nás bere duchovním způsobem předem to, co Bůh dá izraelskému lidu v budoucnosti, a co potom bude v tisíciletém království globálně skutečností. Jsou to v podstatě 4 skutečnosti. Nalézáme je v Dopisu Židům 8. V první polovině 10. verše čteme, že zákon nebo Boží slovo není napsáno na deskách, nýbrž do našich srdcí. Boží slovo je v našich srdcích. To znamená, že věřící lidé, kteří mají nový život, touží ze srdce po Božím slovu. To druhé je, že už nyní tu je plné duchovní obecenství s Bohem Otcem a s Pánem Ježíšem. To je ve druhé polovině 10. verše. Třetí věc nalézáme v 11. verši: plná známost Boha. V tisíciletém království bude taková známost Pána, jako vody pokrývají dno moře. Ale v duchu to přijímáme předem a už nyní máme plnou známost Pána. A to čtvrté je ve 12. verši: Na jejich hříchy a jejich nepravosti už nikdy nevzpomene. To je plné vědomí o tom, že naše hříchy dokonale zmizely od svatých Božích očí. To byla služba apoštola Pavla jako služebníka „Nové smlouvy“. Také my si tak smíme navzájem sloužit. Říkám mladým věřícím zde: „Máte touhu po Božím slovu.“ Působí to na mne dojmem, že všude vidím mnoho mladých lidí, kteří mají skutečně touhu po Božím slovu, a také podle něho chtějí žít. Nedaří se nám vždy dobře, nejen mladým, nýbrž ani nám starým; ale máme touhu po Božím slovu. Máme toto plné obecenství s Pánem a smíme skrze Pána mít plné poznání Boha Otce a vědět, že na základě díla na Golgotě naše hříchy provždy zmizely. To je veliká skutečnost. To osvobozuje naše svědomí.

3. Různé služby

Ve verších 7 až 11 nám jsou ukázány čtyři různé služby. Služby, které trvaly ve Starém zákoně v době zákona, jsou postaveny proti službám v křesťanské době. Představíme je po řadě:

- Nejprve máme **službu smrti**. To je, že Bůh dal zákon, 10 přikázání. Těchto 10 přikázání, která tu vlastně byla, aby člověku dala život, po celá staletí ukazovala, že žádný člověk tento zákon nezachoval. Proto se tento zákon stal službou smrti. Ne proto, že zákon byl špatný. Ten je svatý, spravedlivý a dobrý jako všechno, co Bůh dává. Ale byl to „zákon smrti“, protože člověk je hříšník. A apoštol říká, že tento „zákon smrti“ byl slavný nebo začal slavně. Očekává nyní také od nás, že něco víme o Mojžíšovi a o tom, co prožil na Sinaji. Mojžíš musel jít na tuto horu a Bůh mu dal zákon 10 přikázání na deskách. Když potom přišel ke svému izraelskému lidu, ten tančil kolem „zlatého telete“ a Mojžíš desky rozbil. Věřím, že to tak bylo správné. Poznal, že tyto desky mohou přinést jen smrt, protože lidé jsou hříšníci. A pak šel znovu na horu a obdržel tytéž desky. Ale ve spojení s tím také Bůh před sebou nechal zavolat: Milosrdný a milostivý je Pán, pomalý k hněvu a velký v dobrotivosti. Mojžíš přišel opět k lidu a jeho tvář zářila, protože byl v Boží přítomnosti. On to ale nevěděl. Lid však nemohl tuto záři snést, protože v jeho rukou byly desky zákona. O tom mluví apoštol a říká, že přesto tato služba smrti začala se slávou, nebo byla obklopena slávou. Neboť všechno, co Bůh dává, je slavné.
- Potom za druhé mluví o **službě Ducha**. To je to, co nám Bůh dává v době milosti. Není to, tak jako 10 přikázání, požadavek vůči nám, nýbrž dar čisté milosti. Ten, kdo se před Bohem vyzná jako hříšník a uchopí toto spasení v Pánu Ježíši, tomu není představeno deset přikázání, nýbrž dostává v Kristu dary milosti. Izraelita musel něco činit, aby dostal život. Ale žádnému se to pod zákonem nepodařilo. U nás křesťanů to je zcela jiné. Bůh nám v Kristu z milosti všechno daroval, a nyní si přeje, abychom podle toho žili. Být křesťanem neznamena něco dělat, abychom něco dostali, ale být křesťanem znamená v Kristu z milosti všechno obdržet, abychom podle toho pak žili. Tato služba Ducha nejenom začala ve slávě jako zákon, ale trvá ve slávě a končí ve slávě. Už teď jsme šťastní jako křesťané zde na zemi a naše cesta jde do slávy. Často mne navštěvují bratři a sestry, a když se opět rozcházíme, jsme zvyklí společně se pomodlit. Rád potom Pánu říkám, že jsme se setkali na cestě k nebi. Jsme na cestě k nebi. To, co nám Bůh dal, je už nyní slavné a končí to nahoře ve slávě.
- Za třetí pak mluví o **službě odsouzení nebo trestu** (kral.: „přisluhování pomsty“). Protože člověk nemůže zachovat zákon, prokazuje se těch 10 přikázání jako zákon odsouzení. Člověk, jak je od přirozenosti, dostává kvůli svým hříchům nejen smrt, nýbrž tato služba odsouzení nebo trestu znamená: jezero ohně. A to platí i dnes. Toho, kdo odmítne spasení v Pánu Ježíši, toho těchto 10 přikázání odsoudí k zatracení. Žasneme, že Boží slovo spojuje tuto službu trestu, která znamená jezero ohně, se slávou. Doufám, že zde nesedí takoví, kteří odmítají spasení v Pánu Ježíši. Konec takových bude v jezeru ohně a Bůh na nich oslaví Svůj majestát, když vykoná to, co řekl ve Svém slově a před čím varoval. Proto je tato služba trestu slávou, neboť oslaví Boží majestát.

- Za čtvrté mluví o **službě spravedlnosti**. To se nyní opět týká věřících. To není praktická spravedlnost, nýbrž darovaná spravedlnost, ve které jsme svým postavením. Ten, kdo věří v Pána Ježíše, je nyní Bohem viděn v Kristu. To je něco, co apoštol Pavel rád říká: „V Kristu!“ Doufám, že zítra večer ještě přijdeme k tomu obdivuhodnému verši, že jsme se stali Boží spravedlností v Něm. Každý, kdo věří v Pána Ježíše, stojí ve svém křesťanském postavení před Bohem dokonale spravedlivý. To je ještě větší sláva, než když se oslaví ve Svém majestátu, neboť ve službě spravedlnosti se oslaví ve Své milosti. Milost vládne skrze spravedlnost. To je obdivuhodná skutečnost. V německém překladu čteme: „*Tak je ještě více služba spravedlnosti rozhojnilá ve slávě.*“ (verš 9) A v 10. verši činí shrnutí – a to je obtížný verš – že to oslavené ve spojení s deseti příkázáními není oslaveno, tj. žádného člověka nevede ke slávě, ale na půdě milosti, na které nyní stojíme, nás to vede k rozhojnilejší slávě.

4. Příkrývka na Mojžíšově tváři

Nyní přicházíme k veršům 12 až 16, totiž k příkrývce na Mojžíšově tváři. Mojžíš byl v Boží přítomnosti, jeho tvář zářila. Vyzařovala milost, ačkoli držel ve svých rukou zákon. To je něco obdivuhodného a všeobecně je to pravdivé i pro nás. Když jsme byli v přítomnosti Pána, vyzařujeme ve svém mravním jednání něco z Jeho slávy. Hned to ještě uvidíme. Tak zářila Mojžíšova tvář a on přišel k lidu a nevěděl to. Oni mu položili na hlavu příkrývku, protože ještě držel v rukou zákon. K protějšku toho přicházíme ve verších 17 a 18.

5. Odkrytá tvář věřícího

Pavel začíná touto vzácnou větou: Pán ale je Duch. To je to, co působí Duch Boží. Skrze Boží slovo činí Pána v našem životě živého. To je obdivuhodná skutečnost. Velmi rád bych to představil, protože si toho často správně neceníme. Svého Pána a Spasitele jsem ještě nikdy neviděl, a přece je v mém životě živou skutečností. Také v životě místního shromáždění se prokazuje jako živý, protože Duch Boží v nás působí. Myslím na svoji matku. Je to více než 40 let, kdy zemřela. Od své matky jsem směl duchovně mnoho obdržet. Když náhle zemřela – spadla ze židle a byla mrtvá, tu jsem si myslel, že na svoji matku nikdy nezapomenu, a vy pozorujete a slyšíte, že jsem na ni nezapomněl. Ale během těchto 40 let přece vzpomínka na ni stále slábla. Tak tomu však není ohledně Pána Ježíše. On je stále ještě živý v mém srdci, a to proto, že Duch činí Pána živým. Ještě to uvidíme zítra odpoledne. Vnější člověk upadá, ale vnitřní člověk se obnovuje den za dnem. Pán je ten Duch. Skrze Ducha Božího je pro vás živou Osobou a skutečností v každodenním životě. Tam, kde je Duch Pána, je svoboda. Potom Ho nenásledujeme z donucení, nýbrž následujeme Ho dobrovolně, protože je živý v našich srdcích. Nestavíme se pod nějaký zákon, a na začátku hodiny jsme řekli, že nás to nečiní lehkovážnými. Ne, jestliže Pán Ježíš skutečně žije ve tvém srdci a je předmětem tvého každodenního života, je Osobou, kterou miluješ, pak Ho budeš následovat a poslouchat Ho. To je potom poslušnost z lásky

k Němu. To je křesťanská svoboda a naše tvář není zakryta, tak jako byla Mojžíšova, takže Mojžíšovu tvář už nemohli vidět. Ne, my máme odkrytou tvář a hledíme nahoru. Je to každodenní skutečnost? Už jsi dnes pohlédl nahoru, kde je tvůj Pán a Spasitel v nebi oslavený? Věřící lidé mají dva směry pohledu. Hledí zpět na Golgotu a vidí tam Pána a Spasitele v Jeho utrpeních, a to naplňuje srdce věřícího děkováním. A za druhé hledí nahoru a vidí tohoto Pána uprostřed trůnu, uprostřed božské moci, ctěného od Boha, a to plní jejich srdce radostí. Hledíme nahoru a díváme se na slávu Pána, a pak jsme proměňováni jako Mojžíš od slávy k slávě – nebo ve slávu. To je obdivuhodný konec této kapitoly. Od slávy znamená slávu Pána a k slávě znamená, že budeme končit ve slávě nahoře. To je v českém překladu lepší než v německém. V německém stojí od slávy k slávě, v českém od slávy v slávu. Jsme zde na zemi v okolnostech života, a jsou tu nejen světlé dny, jsou tu pro věřícího také tmavé dny, často těžké cesty. Na těchto nesnadných cestách máme všichni čas a svobodu, abychom se zaměstnávali Pánem. Pánem, jak je nahoře ve slávě. Konec naší cesty je, že vejdemo do této slávy.

Tři směry:

- Hledíme na Golgotu, naše srdce je plné díků.
- Hledíme nahoru, naše srdce je plné radosti.
- Hledíme kupředu, naše srdce se plní touhou jít k Pánu.

To je křesťanská svoboda.

2. Korintským, kapitola 4,1 až 5,8

Včera jsme se začali zabývat 2. dopisem Korintským. Viděli jsme, že velkou myšlenkou je služba pro Pána. Viděli jsme, že se to týká nás všech, neboť každý věřící je postaven do služby pro Pána. Dále jsme viděli, že to není jednoduchá služba, protože zde je Boží nepřítel, který se staví proti nám. A ve službě pro Pána tu jsou **Kristova utrpení**. To je výraz, který Pavel používá, aby označil utrpení, která vyvstávají, když se nepřítel protiví Božímu dílu. Pro nás zde jsou i jiná utrpení. Utrpení pro spravedlnost. Když nejsme ochotni lhát, musíme v určitých situacích trpět. Jsou tu ale také utrpení pro jméno Krista, když Ho poznáme, a proto se nám posmívají. Ale jsou také „**utrpení Krista**“. To je odpor nepřítele proti dílu Pána. V této situaci má věřící tři směry pohledu. Předně hledí na Golgotu, a vidí tam svého Spasitele trpět. Potom hledí nahoru a vidí svého Pána oslaveného. Za třetí hledí dopředu k cíli, kde Pán Ježíš stojí jako odměna. Těmito třemi směry pohledu jsme včera končili.

Nyní se budeme zabývat 4. kapitolou a částí 5. kapitoly. Máme zde 6 oddílů.

1. Světlo svítí ze tmy

V 1. oddílu, verších 1 až 6, jde o světlo, které ze tmy zasvítilo do našich srdcí. Ještě se pokusíme to vysvětlit. Ale v 1. verši apoštol říká: „*Když tedy máme tuto službu.*“ Byl srozuměn se službou, kterou mu Pán dal. To nebyl hned od začátku. Chtěl vlastně sloužit zvláště lidem z izraelského národu, ale Pán mu řekl: „Pošlu tě k národům.“ A Pán měl trochu práci, než byl apoštol Pavel připraven nastoupit tuto službu. Nyní ale souhlasil se svou zvláštní službou. To je důležité pro nás všechny. Každý z vás má od Pána zvláštní službu. Někdy máme však touhu mít jinou službu než tu, kterou nám Pán dává. Po svém obrácení jsem si horlivě přál stát se evangelistou. Pán mé přání nesplnil. Dal mi jinou službu. Tak je důležité, abychom tu zvláštní službu, kterou nám Pán dal, přijali a souhlasili s ní. A potom říká: Jsme k tomu omilostněni.¹ Uznává, že když ho Pán používá ve své službě, tak je to Jeho milost. Nikdo z nás si nemusí myslet, že nás Pán potřebuje. Když Pán byl na zemi, jen jednou řekl, že něco potřebuje, a to byl osel. Poslal Svě učedníky a řekl jim, že je tam přivázaný osel, a oni ho měli přivést. Kdyby k tomu někdo něco říkal, měli říci: Pán ho potřebuje. Ale nás nepotřebuje. Jsem přesvědčen, že Pán by bez nás uměl Svě dílo konat mnohem lépe. Je to však Jeho milost, že tebe a mne používá.

Apoštol pak ve 2. verši říká, že nechodil ve lsti. Jeho život byl ve světle Pána a jeho služba byla ve věrnosti. Máme zde dvě důležité stránky služby. Jde o život služebníka a jde o službu služebníka. To musíme rozlišovat, ale není možné to od sebe oddělovat. Apoštolo-vo chození bylo beze lsti. To charakterizovalo jeho život. A ve své službě nefalšoval Boží slovo.

Pak Pavel mluví o obsahu své služby a nazývá ho „*naším evangeliem*“. Apoštol Pavel zvěštoval evangelium milosti a evangelium slávy. To jsou dvě stránky Božího poselství k nám. Evangelium milosti je, krátce řečeno, že Bůh se stal člověkem. To je pohyb shora dolů. Bůh přišel k nám lidem. To je evangelium milosti. Evangelium slávy je, že člověk jde k Bohu. To je pohyb zdola nahoru, jak náš Pán Ježíš po dokonání běhu a díle šel nahoru do nebe, a jak všichni věřící Ho na této cestě budou následovat. To je evangelium slávy. Je zakryté těm, kteří hynou. Kdo toto spasení v Pánu Ježíši nepřijme, zahyne. To je vážné slovo také dnes odpoledne.

Pak apoštol v 5. verši ukazuje, co kázal. Říká: Nekážeme sami sebe. Jsou někdy věřící, kteří se pokoušejí ve službě seberealizovat a pro svou vlastní osobu obdržet čest. Pavel nekázal sám sebe, netáhl lidi za sebou, nýbrž za Ježíšem Kristem jako Pánem. To byl velký obsah jeho služby. To musí být také obsah naší služby. My sami ale jsme služebníci Ježíše Krista.

¹ První verš 4. kapitoly v německém překladu zní: „*proto, poněvadž máme tuto službu, jak jsme byli omilostněni, nezemdléváme.*“

Pak mluví v tom vzácném 6. verši. Připomíná stvoření a říká: Bůh řekl: „Z temnoty ať zazáří světlo.“ To myslí na 1. Mojžíšovu 1,3: „I řekl Bůh: *Bud' světlo! A bylo světlo.*“ Dále mluví o svém obrácení a říká: Tentýž Bůh zasvítit do našich srdcí. To je obdivuhodná chvíle. Srdce a svědomí je osvíceno světlem Pána Ježíše a člověk poznává, že takový, jaký je, a se vším, co udělal, nemůže před Bohem obstát. Myslíme na 1. kapitolu Janova evangelia. Tam pisatel říká: „V NĚm, v Pánu, byl život.“ Když se život zjevuje v Osobě Pána Ježíše, pak se zjevuje jako světlo. Proto k tomu pisatel připojuje: „*Život byl světlo lidí..., které osvětluje každého člověka.*“ (Jan 1,6.9) K tomu dochází, když je poselství evangelia přineseno nějakému člověku. Pak je ten člověk osvícen. Ale musí se stát více. Pak musí v tomto světle vyznat své hříchy a uvěřit ve jméno a dílo Pána Ježíše. Pak zasvítí světlo také do srdce a osvítí je. Doufám, že v životě všech, kteří jsou zde, byl takový den. Pak je známkou tohoto života věřícího, že má známost Boží slávy. Poznává pak celou velikost a slávu Boha. My jsme Boha nikdy neviděli, a přece Ho známe. Známe Ho v tváři Ježíše Krista. Doufám, že vy všichni jste horliví čtenáři Evangelii. Tam můžete vidět Pána Ježíše v Jeho životě, v Jeho umírání, v Jeho vzkříšení a vystoupení do nebe. A v této Kristově tváři jsou zjevné všechny charakterové Boží rysy.

Přicházíme k druhému oddílu, veršům 7 až 15.

2. Poklad v hliněné nádobě

„*Máme pak poklad tento v nádobách hliněných.*“ (7. verš) Toto štěstí, které věřící v Pánu Ježíši vlastní, nese v slabém těle. O tom bude nyní apoštol mluvit. Naše slabé tělo je nádoba pro toto štěstí. Tak to je Bohem zařízeno, aby přemíra síly byla Boží a ne z nás. Když naše tělo je slabé a slábne, pak to přispívá k tomu, aby Bůh byl ctěn, neboť Jeho síla se dokonává ve slabosti. Apoštol nám ukazuje něco ze své služby. Je z vnějšku soužen a říká: Ale nejsme vháněni do úzkých. Neviděl už žádné východisko, a přece říká: Ne bez východiska. Věřím, že mnozí z těch, kteří jsou zde shromážděni, měli ve svém životě chvíle, v nichž už neviděli žádné východisko, ale ve víře byli přesvědčeni, že přece nejsou bez východiska. Pak pronásledování, ale ne opuštění – já jako Švýcar budu nyní mluvit potichu – ale staří bratři zde v Čechách ještě poznali pronásledování. Pronásledování, ale ne opuštění. Potvrdí mi to, že Pán byl s nimi. Sráženi, ale nehynuli.

Nyní v 10. verši, když to shrnuje, přichází k důležitému bodu: „*Vždycky umírání Pána Ježíše na těle nosíme.*“ Pokusím se tuto větu vysvětlit. Zde jde o osvobození od pozemského života. To je vyšší osvobození než to, které nacházíme v Dopisu Římanům. V Dopisu Římanům jde o osvobození od v nás přebývajících hříchu. U osvobození ve 2. dopisu Korintským jde o osvobození od pozemského majetku a života. Pán Ježíš chce, abychom byli vnitřně uvolněni od svého pozemského vlastnictví. Ve Své milosti to také působí. Na svých cestách jsem se setkal s velmi bohatými bratry, u kterých jsem viděl, že jsou vnitřně svobodní od svého majetku. I v Bibli jsou takové příklady. Myslím na Abrahama. To byl velmi bohatý muž. Byl vnitřně svobodný od majetku. Anebo ještě více Job, jemuž bylo všechno vzato, a on mohl dokázat, že jeho srdce je volné od tohoto majetku.

To je něco velmi důležitého a není to napsáno jen pro bohaté lidi. Člověk může mít jen jedinou minci, a přece na ní může jeho srdce viset. Když moje matka byla v mládí nemocná, spotřebovala na lékaře všechny peníze a měla už jen 50 rappenů, půl franku. Byla zvyklá v neděli něco dávat pro Pána. V jejím nitru byl boj, zda má nyní do sáčku dát své poslední peníze. Tu četla proroka Malachiáše: „*Sneste všechny desátky...: a zkuste mne nyní v tom, ... nezotvírám-li vám průduchů nebeských.*“ (Mal. 3,10) To ji osvobodilo od této mince a dala ji Pánu. V celém jejím životě, jak nám vyprávěla, ji Pán už nikdy neuvedl do situace, ve které by měla tak málo peněz. Když Pán byl na zemi, řekl, že člověk nemůže sloužit dvěma pánům. Člověk nemůže sloužit Bohu a mamonu. Myslím, že je to zde důležitá myšlenka.

Nosit Ježíšovo umírání na těle, přijít ke konci se svými přáními, týkajícími se pozemského majetku, ať to jsou peníze, mládí nebo zdraví. Když to uskutečňujeme, stává se Ježíšův život zjevným na našem těle. V Knize Soudců je krásná ilustrace pravdy, kterou zde máme. Nosit Ježíšovo umírání na těle znamená rozbití džbánů u Gedeona, aby světlo pochodní jasně zářilo zevnitř, aby byl tento Ježíšův život zjeven na našem těle.

Ve 12. verši nyní mluví o výsledku. Když je toto osvobození uskutečněno, můžeme skutečně druhým sloužit podle Boha. To je význam: „*V nás působí smrt, kdežto ve vás život.*“ To je to, co ukazuje v 13. verši výrazem: „*duch víry*“. To je pravá důvěra v Boha.

Ve 14. verši je náš pohled obrácen k budoucnosti. Naše tělo bude vzkříšeno Tím, který vzkřísil Pána Ježíše. Nakonec to vede k děkování. V takovém životě ve službě, když jsme osvobozeni od pozemských věcí, působí Bůh skrze nás. Na konci cesty, když budeme u cíle, budeme Pánu děkovat za všechny Jeho cesty, po kterých nás vedl.

Nyní přicházíme ke třetímu oddílu, veršům 16-18.

3. Vnější člověk a vnitřní člověk

Proto neumdléváme. Nyní jsou proti sobě postaveny dva výrazy: vnější člověk a vnitřní člověk. Máme několik výrazů stojících proti sobě, které jsou podobné, ale nesmíme je zaměňovat. Existuje první člověk a druhý člověk. To je napsáno v 1. Korintským 15. První člověk je Adam, jak byl Bohem velmi dobře stvořen. Je vzat ze země. Druhý člověk je Pán Ježíš. Ten je z nebe. Pak zde je starý a nový člověk. Starý člověk je člověk, který upadl do hříchu. Pádem do hříchu se z prvního člověka stal starý člověk. Starý člověk poznává dobré a zlé a činí zlé. Nový člověk je člověk po svém obrácení. Nevrátil se do Adamovy nevinnosti. Také zná dobré a zlé a má sílu činit dobré. Ale zde máme jiný protiklad: vnější člověk a vnitřní člověk. Vnější člověk je ve spojení s viditelnými, materiálními věcmi. Zde nyní nejde o dobré a zlé, nýbrž jde o to, že máme vnějšího člověka a smíme se těšit z viditelných věcí. Když jsme přijeli na hranice Německa a Čech, řekl jsem své ženě: Pokaždé na mne působí krása té země, České republiky. To je něco pro vnějšího člověka. Potom má věřící ale také vnitřního člověka. Vnitřním člověkem jsme ve spojení s neviditelnými

věcmi, či lépe řečeno: s neviditelnými božskými Osobami. Vnějšímu člověku jsou darovány radosti a není to také žádný hřích. Když jsem si jako mladý rolník na svém dvoře koupil první traktor – byl pěkně červeně nastříkán – stále jsem chodil kolem něj a prohlížel jsem si ho. To není hřích. Ale tento traktor už je dávno sešrotován. To je to, čemu se v tomto oddílu učíme:

Všechno, co má vnější člověk, upadá; má co činit s tím, co člověk vidí; má co činit s časností.

Ale vnitřní člověk, kterého máme jako obrácení lidé, je den co den obnovován; má co činit s tím, co člověk nevidí; má co činit s věcmi, které trvají věčně.

Hlavní bod nacházíme v 17. verši. Ve vnějším člověku máme soužení a apoštol říká, že to rychle pomíjí. Když u věřících vidím mnohou těžkost, která trvá léta, myslím na jednu sestru v Curychu, která už roky má každý den hroznou bolest. Pak říkáme: Jak dlouho bude muset ještě trpět? Avšak apoštol říká: To rychle pomine. Avšak jenom tehdy, když to srovnáme s budoucí slávou. S tím všechny míry převyšujícím věčným břemenem slávy.

Přicházíme ke čtvrtému oddílu, verš 5,1.

4. Nynější tělo a budoucí tělo

Zde máme opět pojmy postavené proti sobě. Jde o nynější a o budoucí tělo; to přirozené tělo, které nyní máme, a o nové tělo, duchovní tělo, které obdržíme, když Pán Ježíš přijde, aby nás vzal. Apoštol říká, že nynější tělo, které teď neseme, je jako stan, jako stánek. Vzpomínám si na dobu, kdy moji synové byli ještě malí a stavěli si chaty. Možná, že chlapani zde si také dělají takové domečky. Když potom přišel velký vítr, zhroutily se. To je obraz, který zde apoštol představuje. Jak rychle naše tělo sešlo. Ale věřící ví, že dostane nové tělo. Nevím, jaký výraz je v české Bibli; v německé je *dům*, *budova*. Nejen *dům*, nýbrž *mocný dům*. Toto nové tělo, které dostaneme, je srovnáváno s mocnou budovou. Zůstane věčně a my v tomto těle vejdem do nebe. Nyní apoštol ukazuje, že pro věřícího existují dvě cesty k obdržení tohoto nového těla.

Přicházíme k pátému oddílu, veršům 2 až 5.

5. Proměnění těla věřícího

První cesta k proměnění těla je cesta, kterou si všichni přejeme. Všichni si přejeme ještě žít, když Pán Ježíš přijde, aby nás vzal, a potom budeme proměnění. To je téma od 2. do 5. verše. Pavel začíná tím, že v tomto nynějším těle samozřejmě vzdycháme. Jsou věřící, kteří si ani nedovolí vzdychat, když jim tělo dělá těžkosti. Apoštol ale říká, že je samozřejmé, přirozené, že vzdycháme. To je normální. Myslí ale zvláště na to, že tělo nám dnes brání, abychom v tomto životě měli plné, nezkalené obecenství s Pánem. Často říkáme, že hřích přerušuje naše obecenství s Pánem. To je plně pravdivé. Je zde ale ještě něco, co může toto obecenství přerušit, a to je slabost těla. Když mám silné bolení zubů, nemohu se modlit. Pak musím jít co možná rychle k zubaři. V životě věřícího se může

stát, že jeho tělo je tak slabé, že nemá sílu se modlit. To má apoštol na mysli, když říká: „*V tomto vzdycháme.*“ Takové chvíle zesilují naši touhu po příchodu Pána. Když jsme naprosto zdraví, když si každý rok více vyděláme, je zde nebezpečí, že se nám na zemi bude opravdu hodně líbit. Proto nám Pán posílá některé těžkosti, abychom byli oprostěni od země a byla posílena naše touha po Pánově příchodu. Věřící touží, aby byl převlečen obydílím z nebe. To je proměnění živých věřících při uchvácení, když přijde Pán.

Pak ve 3. verši vyslovuje slovo varování, neboť se bojí, že v Korintu jsou lidé, kteří jsou sice známými křesťany, ale kteří se nikdy neobrátili. Říká jim: Také vy obdržíte nové tělo. Když potom budete oblečeni tímto tělem, budete stát před Bohem nazí. Nazí se všemi svými hříchy. To je význam 3. verše.

Ale ve 4. verši opět mluví o věřících. Přejeme si, abychom nebyli svlečeni, to znamená, že si nepřejeme zesnout, nýbrž přejeme si být převlečeni, tj. být živí proměnění. Víra tak smýšlí. Myslím na jednoho starého bratra, od kterého jsem se mnohému naučil. Slyšel jsem, že v Kanadě dostal infarkt a všichni očekávali, že zemře. Byl to bratr Wills z Holandska. Když jsem potom mluvil při službě na jednom místě v Německu, viděl jsem bratra Willse uprostřed posluchačů. Byl jsem z toho tak zmaten, že jsem ztratil souvislost. Po hodině jsem šel přímo k němu a řekl jsem: „Bratře Willsi, jsem překvapen, že jste zde. Myslel jsem, že jste těžce nemocen.“ On na to řekl: „Je mi lépe, ale musím brát léky, a to dokud nepřijde Pán.“ Neřekl: „dokud nezemřu,“ nýbrž „dokud nepřijde Pán“. To je význam 4. verše.

Pán nám dal zvláštní záruku, že toto nové tělo dostaneme. Je jí Duch Svätý, který v nás přebývá. O tom mluví v 5. verši.

Přicházíme k šestému oddílu, veršům 6 až 8.

6. Vzkříšení věřícího

Máme tady před sebou druhou cestu, jak můžeme přijít k tomuto novému tělu. To je, když zesneme, když zemřeme. Ale ani to nedělá apoštolovi těžkosti. Také zde říká: „*Jsmo doufanlivé myslí,*“ a jsme doma v těle, tj. žijeme ještě na zemi. To znamená, že ještě nejsme u Pána v ráji. Ale v 8. verši říká: „*Oblibujeme raději vyjít z těla, a přijít k Pánu.*“ Když Pán povolá nějakého věřícího domů, nemusíme si přát, aby se vrátil, neboť on je u Krista a to je mnohem lepší. Všichni obdržíme toto nové tělo, které je podobné tělu slávy Pána, a to buď cestou proměnění, nebo cestou zesnutí a vzkříšení. To je poučení Písma v tomto oddílu. Nevíme, zda naší cestou bude jedno či druhé, ale v každém případě jsme dobré myslí.

2. Korintským 5, verše 9 až 21

Věřící lidé mají nádhernou budoucnost. Vejdeme do slávy nebe a do domu Otce. V hodině před přestávkou jsme již viděli, že tu jsou pro nás dvě možnosti, jak dosáhnout tohoto cíle. Buď budeme žít, když Pán Ježíš přijde, aby nás vzal, a budeme proměnění,

anebo zesneme a budeme vzkříšeni. Tyto dvě cesty ukazuje apoštol v Kapitole 5, ve verších 2 až 8.

1. Líbit se Pánu

Před tímto pozadím rozumíme 9. verši. Kdybychom ho uvažovali docela samotný, nemohli bychom mu rozumět. Ale když ho vidíme v souvislosti, stává se docela jednoduchým a jasným. Ať budeme žít, když Pán přijde, anebo ať projdeme smrtí, v každém případě se snažíme žít tak, abychom se Pánu líbili. To dává duchovní vznešenost v životě takového člověka. Na svých cestách jsem se setkal s docela prostými věřícími. Nevěděli nic o Kryštofu Kolumbovi, o Sigmundu Freudovi, Karlu Marxovi a všech těch, kteří jsou mezi lidmi slavnými osobami, ale chtěli se líbit Pánu Ježíši. To je přivedlo k duchovní vznešenosti, takže mohli být opravdovým svědectvím o Pánu.

2. Soudná stolice Kristova

2.1 Zjevení věřících

Apoštol nyní v 10. verši přichází ke Kristově soudné stoličce. Musíme rozumět tomu, že apoštol nepředstavuje nějaké zvláštní zasedání, nýbrž ukazuje princip Kristovy soudné stolice. U této soudné stolice budou dvě zasedání. Když říká, že všichni musíme být zjeveni před soudnou stolicí, pak má na mysli všechny lidi bez výjimky. Ale u této soudné stolice budou dvě různá zasedání:

1. Zjevení věřících, což se stane hned po uchvácení.
2. O tisíc let později ukázání se nevěřících před „*velkým bílým trůnem*“.

Obě zasedání jsou zde v 10. verši obsažena. Verš 9, o kterém jsme uvažovali, se vztahuje k věřícím, a verš 11 k nevěřícím. Čím je Kristova soudná stolice pro věřícího? Bude to slavnostní a vážná věc, když budeme stát před Pánem Ježíšem. Ale věřící, poučený z Božího slova, nemá z této chvíle strach, neboť budeme mít nové tělo, tělo slávy, podobné Kristovu, a plně a věčně na nás spočívá Boží láska. S tímto vědomím budeme zjeveni před Kristovou soudnou stolicí. Ukážu nyní ty dvě velké zásady soudné stolice. Na všech místech, na nichž je soudná stolice představena, vidíme tyto dva základní principy:

1. Je to místo světla, božského světla, a
2. je to místo božské odplaty.

Tak nalézáme, že věřící je postaven do světla Pána a celý náš život bude u této soudné stolice zjeven. Jsem si jist, že teprve potom uvidíme, jak slabá byla naše víra. A mnohé z toho, o čem jsme u sebe soudili, že to je duchovní život, bude ve světle Pána Ježíše jen trochu dobré výchovy a přívětivé povahy. Ale uvidíme ještě něco jiného, že Pán se nás přes naše četná selhání nevzdal. Teprve u soudné stolice uvidíme celou míru Jeho milosti s námi. Bude to chvíle, kdy budeme vše vidět a posuzovat očima Pána Ježíše. Proto se těším na tento den. Často na to myslím během konferencí. Když bratři nejsou zcela jednotní ve výkladu, mám touhu po Kristově soudné stoličce. Neboť když tu jsou dva různé

výklady jednoho verše, pak alespoň jeden výklad je chybný, ale často i oba. Tam u soudné stolice potom uvidíme, jak to Pán ve svém Slově myslel. Přesto je to tak, že pravda Pána, s níž potom budeme plně uvedeni do souladu, není nic jiného než to, co už nyní je uloženo v Jeho Slově. To je to místo světla.

Za druhé to je místo odplaty. Věřící obdrží mzdu. Ne za dar, který máme, nýbrž za věrnost v našem životě. Mám rád vyprávění v Matouši 25. Ve verši 21 mluví Pán k tomu, jemuž dal pět hřiven a který k tomu získal pět, a ten dostává tři věci:

1. Chválu z úst Pána: „*To dobře služebniče dobrý a věrný. Nad málem byl jsi věrný.*“
2. Mzdu: „*Nad mnohem tebe ustanovím.*“
3. „*Vejdí v radost Pána svého.*“ To je široké vjítí do věčného království, o kterém píše Petr ve svém 2. dopisu.

Často přemýšlím o tomto dnu a ptám se, co Pán řekne, až před Ním budu stát. Bude muset mlčet, protože jsem nebyl věrný? Anebo bude také moci říci: „*To dobře, služebniče dobrý a věrný!*“? Obdržíme tedy odplatu za to, co jsme učinili dobrého ve věrnosti pro Pána. Za zlé věci, které jsme udělali, neobdržíme nic, neboť to za nás obdržel Pán na kříži Golgoty. Ale 1. Korintským 3 nám ukazuje, že přece můžeme utrpět škodu. Tam se mluví o stavění na Božím domu. Jedni stavějí dobrým a jiní špatným materiálem. Ten, kdo staví dobrým materiálem, obdrží odplatu, ten, kdo staví špatným materiálem, utrpí škodu. A nyní přichází otázka: Existuje tedy přece nějaké potrestání? S jistotou říkám: „Nikoli.“ Ale chci ukázat, v čem spočívá ta škoda. Když se člověk obrátí, pak pro něho má Bůh připravenou nějakou službu. Předloží mu tuto službu a rezervuje pro něho odměnu, korunu. Ale když potom neplní věrně svou službu, pak ztratí tu korunu, kterou mu Pán chtěl dát. Proto to napomenutí v dopisu Filadelfii: „*Drž se toho, co máš, aby žádný nevezal koruny tvé.*“ (Zj. 3,11) To tedy je zjevení u soudné stolice pro nás. Nemáme z tohoto dne strach. Přesto je to slavnostní a vážné a měli bychom na to mnoho myslet.

2.2 Zjevení se nevěřících u „velkého bílého trůnu“

Ale o 1000 let později se u tohoto trůnu objeví nevěřící. I pro ně je to místo světla, neboť je otevřena kniha života. Pak se v Božím světle zjeví, že jejich jméno v knize života není. Bude to však pro ně také místo odplaty, neboť budou otevřeny knihy a oni obdrží trest za to, co dělali zlého. V Evangeliích Pán mluví o tom, že bude málo ran a mnoho ran. Ve Zjevení 20 vidíme ty dvě zásady: Místo světla ve spojení s knihou života a místo odplaty ve spojení s knihami, které potom budou otevřeny.

O této skutečnosti mluví apoštol v 11. verši a říká: Poněvadž my věřící známe hrůzu Páně – nevěřící často nevědí, jakému hroznému konci jdou vstříc, ale věřící to vědí – proto přemlouváme lidi.

3. Hrůza Páně

Apoštol byl vynalézavý v tom, jak by mohl evangelium představit svědomí lidí. Když ho

slyšíme mluvit v Aténách nebo před Agrippou, pak vidíme, jak mu Bůh dával moudrost a myšlenky, aby mluvil v souhlasu s danou situací. To musí zaměstnávat i nás. Známe tu hrůzu a také my se musíme před Pánem ptát, jakým způsobem můžeme nevěřícím lidem přinášet evangelium. Apoštol potom říká, že se stal Bohu zjevným ve své věrné službě v evangeliu, a doufá, že také Korintští toto poznají.

4. Falešní a věrní služebníci

Potom ve 12. verši mluví o falešných služebnících, o takových, kteří, jak říká, se chlubí podle zevnějšku a ne podle srdce. Už v apoštolově době zde byli falešní služebníci. Ve Filipským 1 říká, že sloužili ze závidosti a sváru. Je přirozené, že se radoval, že bylo šířeno evangelium. Ale tyto převrácené služebníky nemohl schvalovat. A nyní vidíme důležitý princip: Nejlepším bojem proti chybné službě je, že to sami skrze Boží milost děláme správně. Jsme někdy velmi rychlí ke kritizování chybných věcí. Aby někdo viděl, že něco je špatné, k tomu nemusí ještě být duchovní. Jde však o to, abychom to sami dělali správně podle Boha. To je smysl 12. verše. Dává Korintským důvod k chlubení se jím. Mohli těm špatným služebníkům říci: „Vy ale sloužíte docela jinak než ten věrný apoštol. Ve světle jeho věrné služby se ukazuje vaše pochybení.“

V 13. verši apoštol ukazuje, jak sloužil. Byl ve stálém obecenství s Bohem. Říká, že je nesmyslný (jako blázen) pro Boha, byl dlouho v obecenství s Bohem, ale když potom sloužil, byl rozumný. Říká: Co jsme rozumní, jsme pro vás. To je důležitá zásada každé křesťanské činnosti. Nemůžeme být dostatečně dlouho – to říkám příklad – na kolenou před Pánem, ale ve veřejných modlitbách ve shromáždění nemůžeme být dostatečně struční. Když máme před sebou lidi, musíme myslet na jejich schopnost přijímat. To říká Pavel v 13. verši. Když sloužil Korintským, přemýšlel, zda to, co říká, mohou oni také přijmout. V tom byl zcela rozumný.

5. Kristova láska

Pavel nyní mluví o Kristově lásce (verš 14) a připomíná nám výkupné dílo našeho Pána. Jeden zemřel za všechny – tu jsou míněni opět všichni lidé – a tak všichni zemřeli, to znamená, že všichni byli v duchovní smrti. Mohl bych být výjimkou, kdyby zde bylo napsáno: Kristus zemřel za všechny, kromě Maxe Billetera. Ale tak to tu není. Ukazuje to, že lidé bez jakékoli výjimky jsou v duchovně mrtvém stavu. Potom opakuje: On zemřel za všechny, a potom neříká: aby všichni žili – to by bylo všeobecné smíření, a my nyní uvidíme, že toto učení je jasně odsouzeno – nýbrž, aby ti, kteří žijí, to jsou ti, kteří své hříchy Bohu vyznali a uvěřili v Pána Ježíše, kteří už nejsou v duchovní smrti a mají nový obsah života (verš 15). Ti nyní žijí Tomu, který za ně zemřel. A Ten, který za ně zemřel, byl také vzkříšen. Zde máme opět ty dva známé směry pohledu. S vděčností hledíme na Golgotu, s radostí hledíme k nebi, a tento dík a tato radost nás vedou. Teď už neznáme nikoho podle těla, neboť když jsme Krista znali podle těla, už Ho přece tak neznáme (verš 16). Člověk od přirozenosti se prokázal jako naprosto zkažený. Vrchol zkaženosti člověka

je, že přibil na kříž Pána slávy. Je zapotřebí, aby člověk byl v Kristu. To je pravda o každém, kdo věří v Pána Ježíše. Takový je nové stvoření.

6. Nové stvoření

Teď bych rád učinil několik krátkých poznámek o novém stvoření. Existuje první stvoření. Bylo stvořeno Bohem v šesti dnech. Žijeme na půdě tohoto prvního stvoření. Je pod zlořečením hříchu. Přesto Bůh přijde s prvním stvořením k cíli, a to v „tisíciletém království“. Pak dojde první stvoření svého naplnění na základě díla vykoupení našeho Pána. Celé zlořečení na zvířatech a rostlinách bude odejmuto. Jedinou výjimku tvoří had. Ten se bude plazit po břiše.

Když Náš Pán Ježíš vstal, začalo „nové stvoření“. Jako vzkříšený je Pán Ježíš začátek „nového stvoření“. To nalézáme v Koloským 1 a ve Zjevení 3. Jako vzkříšený je počátek „nového stvoření“. Ti, kteří intenzivně čtou Boží slovo – což doporučuji všem – s úžasem zjistí, že Pán v Janu 16, když mluví o svém vzkříšení, to srovnává s narozením dítěte. Říká: *Žena, když rodí, zármutek má, neboť přišla hodina její; ale když porodí dítě, již nepamatuje na soužení, pro radost, protože se narodil člověk na svět.*“ (Jan 16,21) Potom učedníkům říká, že budou smutní, protože On zemře a bude položen do hrobu. Jejich zármutek se ale promění v radost, když vstoupí do jejich středu jako Vzkříšený. To se naplnilo v Janu 20, když vstoupil do středu učedníků. Tam čteme: *„I zradovali se učedníci, vidouce Pána.“* On jako vzkříšený je začátkem „nového stvoření“. Všichni ti, kteří věří v Pána Ježíše v době milosti, patří podle ducha k „novému stvoření“. Naše tělo patří ještě k prvnímu stvoření a my žijeme na jevišti prvního stvoření. Ale ve svém křesťanském postavení patříme k „novému stvoření“. To je to, co zde máme v 17. verši. Toto „nové stvoření“ dojde svého naplnění po „tisíciletém království“, když vznikne nové nebe a nová země, v které přebývá spravedlnost. Toto vše Bůh splní na základě výkupného díla našeho Pána. Když někdo je v Kristu, je nové stvoření, to staré pominulo, nastalo nové. Podle ducha patříme k „novému stvoření“.

7. Služba smíření

Apoštol nyní říká: Všechno ale je z Boha! Celá myšlenka a plán naší záchrany přišly od Boha, který nás se sebou smířil. Žasneme nyní nad přesností Písma. Bůh není s námi smířen, neboť On nikdy nebyl naším nepřítelem. Ale my jsme byli Božími nepřáteli a museli jsme být s Bohem smířeni skrze Krista. A On nám dal službu smíření. Slovo, kázané nevěřícím lidem, aby se obrátili, je podle Písma službou smíření. Apoštol to vysvětluje také tím, že říká, že Bůh byl v Kristu. Nyní bych chtěl krátce pohlédnout na Lukášovy spisy. Lukáš napsal dvě knihy Svatého Písma. Když bych nyní měl nějak nadepsat Lukášovo evangelium, pak bych vzal tuto větu: *„Bůh byl v Kristu, smiřuje svět se sebou.“* (2. Korintským 5,20) Bůh ve Svém Synu Ježíši Kristu podával lidem Svou smiřující ruku. Co člověk udělal s touto smiřující rukou? Odmítl ji. Ne všichni, ale většina lidí. Byli někteří, kteří se

jí chopili, ale velká většina lidí ji odmítla. Pána Ježíše zabili, zamordovali. Chci jasně představit, co nám Lukáš popisuje: Máte souseda, a mějme za to, že je zlý a nepřátelský, a pořád vám do zahrady hází kameny. Pokusíte se ho smířit a přinesete mu kytici květin nebo koláč nebo něco na pití, ale on se nenechá smířit. Zůstane vaším nepřítelem. Nyní k němu pošlete svého syna s nabídkou smíření, a tento soused vašeho syna zabije. Co potom uděláte? Jsem si jist, že všichni řekneme: Teď je konec, teď už žádné smíření neexistuje. Ale ne tak Bůh. Lukáš napsal Skutky apoštolů, a kdybych je musel opatřit nějakým nadpisem, vzal bych první větu z 2. Korintským 5, verš 20: „*Protož my na místě Kristově poselství dějíce, jako by Bůh skrze nás žádal, prosíme na místě Kristově, smiřte se s Bohem!*“ To je velký div Boží milosti, že ačkoli lidé zabili Jeho Syna, On udržuje svou nabídku milosti. Jaká nevyzpytatelná Boží myšlenka, že tam, kde byl zabit Jeho Syn, je zároveň položen základ pro spasení. Ve Skutcích dále stojí apoštolové a říkají. „Bůh zachovává Svoji nabídku. Prosíme na místě Krista: Nechte se smířit s Bohem!“ Víte, jak končí Skutky apoštolů? Nemají vůbec nějaký opravdový konec. Mnoho knih Svatého Písma má určitý závěr. Často ve spojení s nějakým chvalozpěvem, kde je Bůh chválen. Ale tak tomu není se Skutky apoštolů. Ty nemají vůbec žádný závěr. Tam sedí Pavel ve svém pronajatém domě a jako vězeň má mnoho příležitostí zvěstovat evangelium. To chce ukázat, že Bůh Svoji nabídku stále ještě udržuje, už více než 2000 roků. Prosí: Nechte se smířit s Bohem. To prosíme i nyní zde, prosíme také děti. Máme velkou radost, že vy, děti, jste zde. Ale chci se zeptat: Věříte v Pána Ježíše jako ve svého osobního Spasitele? Prosíme také vás, abyste vyznaly své hříchy Pánu a uvěřily v Něho. Prosíme na místě Kristově: Nechte se smířit s Bohem!

8. Základ smíření či Smírce

Ve verši 21 ukazuje apoštol nyní ten velký základ smíření: Toho, který hřích neznal. S velkou radostí a určitostí zvěstuji tuto skutečnost, kterou nám sdělili tři apoštolové, inspirovaní Boží Duchem, že totiž Pán Ježíš byl naprosto čistý. Apoštol Petr, který mluví o praxi a chození Pána a viděl Ho, říká: „*Který hřichu neučinil.*“ To je v Jeho cestách a skutcích. Apoštol Jan je muž obecnství a ten říká: „*Hřichu v něm není.*“ To znamená, že obecnství s Bohem nikdy nebylo přerušeno nějakým hřichem. V Pavlovi zde máme muže učení ve známosti a ten říká: „*Toho, který hřichu nepoznal.*“ Chtěl bych nyní ukázat význam této věty: Nemůže znamenat, že Pán Ježíš nevěděl, co je hřích. Ne, On to věděl velmi dobře, a On znal celou tragiku a ošklivost hřichu. V Jeho učení však nebyla k nalezení žádná zásada hřichu. Tento, který neznal žádný hřích, byl za nás učiněn hřichem. To se stalo ve třech hodinách tmy. Tam předstoupil před Boha, jako kdyby v Něm byl zdroj všeho zlého. Na věčnosti nevyzpytujeme, jak hrozné to pro našeho Spasitele bylo, když za nás byl učiněn hřichem. Římanům 8, verš 3 nám ukazuje, že Bůh na Něm odsoudil hřích. To se stalo proto, abychom my věřící se nyní v Něm stali Boží spravedlností.

9. Boží spravedlnost v Pánu Ježíši nebo křesťanské postavení věřícího

Není jednoduché vysvětlit tuto poslední větu. Ukazuje celou výši křesťanského postavení. V Kristu jsme vyvýšeni na Boží výši. Oblečeni božskou spravedlností, přivedeni do souhlasu s Boží spravedlností. To je naše vysoké postavení. Chtěl bych na závěr připomenout to, že jsme toto postavení obdrželi z čisté milosti. Zároveň je ale naše křesťanské postavení měřítkem pro naši praxi. To je vysoké měřítko. Myslím na mladého bratra, který k nám přišel ze světa a uvěřil. Po nějaké době mi řekl: „To, co je ve shromáždění kázáno, je příliš těžké, to člověk vůbec nemůže dělat.“ Řekl jsem mu na to: „Úplně s tebou souhlasím. Boží měřítko je vysoké a my je nesmíme snižovat. Má svůj účinek na naše svědomí. Bůh ale nechce, aby dnes večer někdo šel a klepal si na rameno a říkal: „To všechno jsem prakticky žil.““ – Ne, Boží slovo je ostré jako dvojsečný meč a leží v něm síla, aby se stále znovu dotýkalo našeho svědomí, abychom skrze Boží milost stále více uskutečňovali to, co odpovídá našemu postavení. Tak je to například také s našimi písněmi, které máme. Už jste někdy přemýšleli, že v nich vyjadřujeme vysoké myšlenky? Nevím, zda znáte tu píseň, ve které se zpívá: „Ať vše, co miluji, je můj Pán Ježíš Kristus!“ Pak zpíváme z plna hrdla: „Jen On se mi na zemi má stát chválou k bohatství.“ A pak myslíme na naši praxi, že potom přece ještě často toužíme po ošklivých pozemských a světských věcech. Přesto je dobré, že máme takové písně, které nás stále znovu táhnou k Pánu Ježíši. Tak tomu je také s křesťanským postavením. Kéž nám Pán dá milost, abychom více a více v praxi odpovídali tomuto postavení. To bude k naší hluboké radosti a bude to ke cti našeho Pána.

ŠÍŘENÍ PÍSMĀ SVATÉHO
www.sirenipismasvateho.cz
2016